

➤ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Χρήστος Τερζίδης

«Πρέπει να ζήσεις για να γράψεις»

Τι βρίσκει κανείς στα «Άδεια δωμάτια»;

Επιφανειακά, ίσως την πορεία προς την υπέρβαση. Ουσιαστικά, όμως, θα βρει την αναζήτηση προς την απάντηση στο ερώτημα πού βρίσκεται η πραγματική δύναμη: στη δύναμη της αυτοθυσίας ή στην αποφασιστικότητα. Η Ελλάδα που καταρρέει σε όλα τα επίπεδα, αντίθετα από αυτό που θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε, είναι επίσης εκεί. Η μετάβαση από την απλότητα στη λάμψη και μετά στην παρακμή είναι εκεί. Μαζί με όλο το μεταφυσικό περιβάλλον της Νέας Υόρκης, στην οποία κατά πολλούς βρίσκονται τα σκοτεινά κέντρα που μας διαφεντεύουν.

Τι ήταν αυτό που οδήγησε έναν επιτυχημένο μάνατζερ καλλιτεχνών στο να ασχοληθεί με τη συγγραφή μυθιστορημάτων;

Η ανάγκη επικοινωνίας με τους πιο κοντινούς ανθρώπους του αλλά και με άγνωστους φίλους. Κανένα επάγγελμα δεν πιστεύω ότι δημιουργεί κάποιο ειδος ασυμβατότητας με τη συγγραφή. Αντίθετα, στη δικιά μου περίπτωση το επάγγελμα μου προσφέρει απλόχερα εμπειρίες ζωής. Είμαι από αυτούς που πιστεύουν ότι πρώτα πρέπει να ζήσεις για να γράψεις.

Μοιράζεις τη ζωή σου ανάμεσα στην Αθήνα και τη Νέα Υόρκη. Εντοπίζεις ομοιότητες ανάμεσά τους; Τι αγαπάς σε κάθε μία από αυτές τις πόλεις; Την ομοιότητα μεταξύ Αθήνας και Νέας Υόρκης θα μπορούσα να την εντοπίσω κυρίως στο γεγονός ότι πρόκειται για δύο μεγάλες μητροπόλεις, οι οποίες λειτουργούν ως κέντρα ελπίδας για εκατομμύρια ανθρώπους. Θα μπορούσα να γράφω σελίδες για τη Νέα Υόρκη, με την οποία είμαι ερωτευμένος. Δεν θα ήθελα όμως να αδικήσω την Αθήνα, η οποία μου έδωσε απλόχερα τα τελευταία χρόνια. Το μεταφυσικό το οποίο υπάρχει στη Νέα Υόρκη και το συναντάς στην κάθε γωνία της, αν έχεις ανοιχτές τις κεραίες σου, είναι κάτι μαγικό. Από την άλλη, η απλότητα του αττικού ουρανού είναι μοναδική για μένα και δεν την έχω συναντήσει πουθενά αλλού σε όλο τον κόσμο.

Μέσα σε μια δύσκολη εποχή αποφάσεις να προχωρήσεις σε παρουσιάσεις του βιβλίου σου σε όλη την Ελλάδα. Για ποιο λόγο πήρες τη συγκεκριμένη απόφαση;

Είμαι ο τρίτος κύκλος παρουσιάσεων που κάνω τα τελευταία χρόνια, αν θεωρήσω κάθε βιβλίο μου κι έναν κύκλο. Για

μένα είναι από μια άποψη μια επιχείρηση επανασύνδεσης με φίλους με τους οποίους ήρθα σε επαφή τα προηγούμενα χρόνια και μια προσπάθεια να κάνουμε έναν απολογισμό και να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα για το πού οδηγείται η κοινωνία μας από τότε που βρεθήκαμε για τελευταία φορά μαζί. Και βέβαια μια κίνηση για να έρθω σε επαφή με νέους, άγνωστους φίλους.